

Arrest

nr. 118 068 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. M.-C. FRERE, die loco advocaat E. MOREAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 13.03.2013 werd ingediend door:

Naam: O. B.

Voornaam(en): M.
Nationaliteit: Ghanaanse
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Het Ghanees paspoort met nr. H1967902 werd op basis van de kopie van de persoonlijke pagina onderzocht door de politiediensten van Antwerpen.

De politiediensten kwamen tot de volgende conclusie:

'Bij controle van de M/RZ-zone aanwezig onderaan op de persoonlijke pagina, is deze compleet foutief m.a.w. vals.

Het paspoort is volgens vermelding afgeleverd op 06.12.2006, de titularis zou dan 14 jaar zijn. Als we de foto bekijken in dit paspoort; heeft de persoon hierop een veel oudere leeftijd. Betreft de foto zoals de vermelde titularis er thans uitziet.

Conclusie

Het betreft een authentiek paspoort waarbij met formele zekerheid ofwel een fotoverandering + verandering van geboortedatum heeft plaatsgehad ofwel de gehele persoonlijke pagina werd veranderd.

Blijft de vraag hoe deze persoon dat hier in België plotseling opgedoken. Vermoeden van clandestiene immigratie.

Op 27.04.2013 hebben wij van betrokkene vingerafdrukken genomen met negatief resultaat als gevolg. Toen al meldde hij zijn Ghanees paspoort verloren te hebben, naar ons vermoeden om de gepleegde fraude te verdoezelen.

Gezien het een frauduleus paspoort betreft en bijgevolg de ware identiteit van betrokkene niet kan nagegaan worden, wordt het verblijfsrecht aan betrokkene geweigerd.

Artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatic verblijf verstreken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt in een eerste middelonderdeel de schending aangevoerd van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), in een tweede middelonderdeel van de zorgvuldigheidsplicht en in een derde middelonderdeel van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Verzoeker licht het middel toe als volgt:

"- Schending van artikel 40ter van de Wet van 15.12.1980

In tegenstelling tot wat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie voorhoudt, is hier geenszins sprake van een frauduleus paspoort en kan de identiteit van verzoeker wel worden nagegaan.

[...]

Niet enkel heeft verzoeker zijn paspoort waaruit zijn identiteit blijkt, tevens heeft verzoeker een gecertificeerde geboorteakte waaruit zijn identiteit blijkt. (zie stuk 6)

Dat derhalve wel voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Wet van 15.12.1980, zodat de bestreden beslissing de inhoud van voormelde wetsbepaling schendt.

- Schending van zorgvuldigheidsplicht

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, daar waar de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie het niet zorgvuldig de ware identiteit van verzoeker na te gaan.

Zoals gesteld beschikt verzoeker over een geboortecertificaat waaruit blijkt wie hij werkelijk is.

Geheel onterecht werd hiermee geen rekening gehouden en werd zulks zelfs niet onderzocht.

In tegenstelling tot wat men voorhoudt, kan men dus wel degelijk de ware identiteit van verzoeker kennen, minstens nagaan.

Door deze grove nalatigheid wordt verzoeker de kans ontnomen het recht van elk individu op een volwaardig en menswaardig gezinsleven uit te oefenen.

- Schending van artikel 8 EVRM

Overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Het weigeren van een visum tot gezinshereniging op basis van de motivering dat het onmogelijk zou zijn om de ware identiteit van verzoeker na te gaan, quod non, maakt een schending uit van artikel 8 E.V.R.M.

Te meer nu alle overige naaste familieleden van verzoeker reeds zijn overleden. (zie supra) »

2.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Ter zake wordt gemotiveerd dat door verzoeker een frauduleus paspoort werd voorgelegd en dat bijgevolg zijn ware identiteit niet kan worden nagegaan. Verzoeker stelt, in weerwil van de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt verwezen naar de vaststellingen dienaangaande van de politiediensten, dat er geenszins sprake is van een frauduleus paspoort en dat zijn identiteit wel kan worden nagegaan, zodat wel is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst naar een gecertificeerde geboorteakte waaruit zijn identiteit blijkt.

In eerste instantie stelt de Raad vast dat verzoeker de bevindingen aangaande het door hem voorgelegde paspoort, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, niet met concrete argumenten betwist. Zijn loutere stelling dat het niet om een frauduleus document zou gaan volstaat niet om de vaststellingen van de politiediensten dienaangaande te ontkrachten. Het feit dat hij ook nog een geboorteakte voorlegde doet hieraan geen afbreuk. Immers, deze geboorteakte laat geenszins toe een fysieke band vast te stellen tussen diegene die erop vermeld staat en verzoeker zelf. Dit klemmt des te meer nu luidens de vaststellingen van het politieel onderzoek het voorgelegde paspoort een authentiek paspoort is waarbij evenwel met formele zekerheid een fotoverandering en een verandering van de geboortedatum heeft plaatsgehad ofwel de gehele personaliapagina werd veranderd. Een en ander leidt tot de conclusie dat het standpunt van verzoeker, waar hij betoogt dat uit zijn geboortecertificaat blijkt wie hij echt is en men wel degelijk zijn ware identiteit kan kennen of minstens nagaan, geenszins kan worden bijgetreden. Overigens, het bestaan van een geboortecertificaat, dat, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, pas werd opgevraagd nadat verzoeker het Rijk is binnengekomen met het kwestieuze paspoort, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij een vervalst paspoort heeft voorgelegd bij zijn aanvraag tot verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ligt op deze gronden dan ook niet voor, net zomin als een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Immers, de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42septies van diezelfde wet, naar luidt waarvan de minister of zijn gemachtigde de binnenkomst kan weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van dit recht. Nu verzoeker geen elementen bijbrengt die erop zouden kunnen wijzen dat in weerwil van wat in de bestreden beslissing werd gesteld, geen vervalst paspoort zou zijn gebruikt, kon de verwerende genoegzaam, op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, komen tot de thans aangevochten beslissing tot weigering van verblijf.

2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat dit artikel bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz,

Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Opdat men kan genieten van de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dient erop gewezen dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani* (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Het EHRM oordeelde evenzeer dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk*, par. 32). Nog daargelaten de vraag of dezelfde redenering opgaat voor wat betreft de situatie van verzoeker, die verwijst naar de in België wonende broer van zijn overleden moeder als zijnde de enige vader die hij ooit heeft gekend, dient erop te worden gewezen dat verzoeker geen enkel gegeven bijbrengt dat de band met zijn oom, van wie hij overigens vele jaren afzonderlijk heeft geleefd, zelfs indien hij met hem samenwoont, de gebruikelijke affectieve band zou overschrijden. Evenmin geeft hij blijk van enig element van afhankelijkheid. Zijn loutere bewering dat al zijn familieleden al zijn overleden doen daaraan geen afbreuk. Verzoeker heeft alleen al om die reden het bestaan van een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt. Een schending van deze bepaling is dan ook geenszins aangetoond.

2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen van de onderdelen van het middel gegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS